

הכבושים רימו את הכובשים בהתלהבות -
והכובשים נחנו לרמות את עצמם בשימחה

הששוהקה הגזדוול

קונים אותו בהתלהבות ובדבקות עצומה.
★★★
"בבקשה אדוני, תיכנס!"
**ה ערבים של חברון מקבלים אותם ב-
אהבה ובהבנה, ומשתדלים לעזור להם
ככל יכולתם. "החאג'ה, רוצה חמלה-מלאן?"
שואלים הילדים הקטנים, מוכרי-החומס.
"אדוני, גלויות יפות," מכריזים הגדולים,
וגם מציעים עטים נובעים, וגם מטפחות,
וגם פלאפל.
הם מוכרים הכל, והישראלים קונים הכל.**

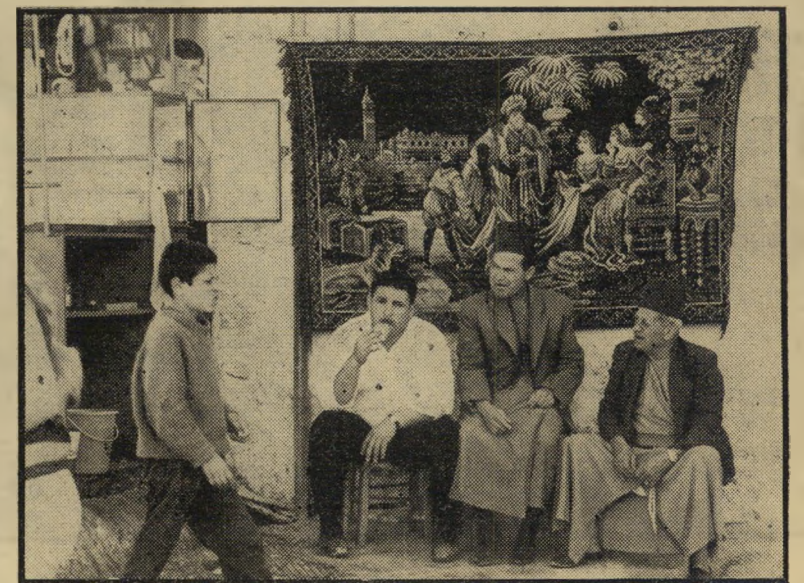
בכנות, באמת בכנות, אני לא יודע מה יהיה
מחר. אם נחזור לירדן, מה אני אעשה עם
כסף ישראלי ביד?"
מוכר העגבניות מוכן לקבל כל כסף
ישראלי, ברצון רב, אבל הוא לא מוכן,
בשום אופן, להחליף כסף ישראלי בירדני.
"אני מוכר," הוא אומר, "כי מכריחים או
תנו למכור. אבל כסף אני לא מחליף. אני
לא בנק."
הישראלים המאוכזבים עוזבים את יריחו
ונוסעים לחברון, שם יש נוף הרבה יותר
יפה, והם מתנפלים עליו בתאוותנות, ו-

פני בית-לחם
עשרות שנים מוכרים אנשי בית-לחם צמידים, מחרוות,
כאפיות, מפות ושטיחים לתיירים. לא איכפת להם אם
התיירים הם ישראלים, צרפתים, או אמריקאים. העיקר שישלמו כסף טוב, ושיקנו הרבה.

י. כבר לא צריך לנסוע לקפריסין.
אפשר לנסוע לבית-לחם, ליריחו, ל-
חברון, הנוף שם נפלא. מלא חנויות, ובזול.
ביום השבת היו שלוש הערים הללו מלאות
קונים ומוכרים.

הכי פחות קונים יש בחברון. הנוף שם
אמנם מקסים. אבל לא מוכרים בו כמעט
כלום. רוב החנויות סגורות.
"איפה יש כאן חנות לצרכי צילום," שר
אלים ערבי היושב בפתח חנותו. "כולן
סגורות," הוא אומר בשקט מבלי להביט
בעיניים.
"איפה יש כאן חנות לצרכי-שמל,"
שואלים אותו שאלה נוספת.

סוחרים וותיקים
"אנחנו מוכרים לתיירים בצ'קים, ומפסידים בגלל זה
חמישה אחוז לשנה, אבל מרוויחים את התשעים
וחמישה הנותרים," מסביר סוחר מבית-לחם. לישראלים הם עדיין לא מוכנים למכור בצ'קים.

כובשים חדשים
"כשהרוכלים מדברים שותקים התותחים," אפשר
להיווכח בכך בבית-לחם. ילדים קטנים מוכרים
בולים וגלויות לחיילים ולאזרחים. ישראלים וערבים מצטופפים זה בצד זה, וקונים, ומוכרים.